

JE MAG ME ALLES VRAGEN

Deepa Paul

Je mag me alles vragen

Liefde in een open huwelijk

Uit het Engels vertaald door
Tessa van Dooren en Lisette van Eijk

Nieuw Amsterdam

© 2025 Deepa Paul

Dit boek is literaire non-fictie, gebaseerd op persoonlijke ervaringen. Hoewel alle gebeurtenissen in dit boek waargebeurd zijn, zijn sommige namen en identificerende details aangepast om de privacy van de betrokken personen te waarborgen.

Oorspronkelijke titel *Ask Me How It Works*

Oorspronkelijke uitgever Viking. Viking is onderdeel van Penguin Random House.

© 2025 Nederlandse vertaling Tessa van Dooren en Lisette van Eijk / Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagbeeld Jeff Cottenden

Omslagbewerking Pinta Grafische Producties

Foto auteur © Conor Vella

NUR 320

ISBN 9789046833490

www.nieuwamsterdam.nl

Nieuw Amsterdam maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor Mam, Ate, Nanay en Dima

Inhoud

1	<i>Hoe is dat dan?</i>	9
2	<i>Hoe is het begonnen?</i>	25
3	<i>Hadden jullie meteen een open huwelijk?</i>	49
4	<i>Wiens idee was het?</i>	73
5	<i>Hoe begin je over zoiets?</i>	105
6	<i>Wat zijn de regels?</i>	127
7	<i>Ben je weleens jaloers?</i>	159
8	<i>Hebben jullie ook gezamenlijke avontuurtjes?</i>	187
9	<i>Heb je nog steeds seks met je man?</i>	223
10	<i>Hoeveel vertellen jullie elkaar?</i>	253
11	<i>Ben je niet bang voor gevoelens?</i>	279
12	<i>Wat als je verliefd wordt?</i>	311
13	<i>Werkt het nou echt?</i>	349
14	<i>Wat vertellen jullie je dochter?</i>	385
	 Nawoord: <i>Zijn jullie echt gelukkiger zo?</i>	 411
	 Hulpbronnen	 425
	Dankwoord	427

I

Hoe is dat dan?

De wekker haalde me uit een korte, ondiepe slaap. Het eerste steelse streepje ochtendlicht glipte door de luxaflex naar binnen en viel op Robert, die naast me lag te slapen, het geluid van zijn knarsetanden in mijn oor. Had hij zijn beetje wel ingedaan voordat we onder zeil gingen? Ik kon het me niet herinneren. Het was allemaal een waas zo vroeg in de ochtend, na zo'n lange nacht.

Ik wilde de warmte van onze lichamen onder het dekbed nog niet verlaten en reikte naar mijn telefoon, die ik vond op het nachtkastje, tussen mijn astmapuffer en een pompflesje glijmiddel. Mijn telefoon was bijna leeg, op het scherm knipperde de tijd: 5.00 uur. Even kwam ik in de verleiding om op snooze te drukken, maar ik wist wel beter. Het was zo gemakkelijk om me over te geven aan de verlokking van nog vijf minuten en dan vijf uur later wakker te worden in de felle, meedogenloze schittering van de ochtend. En dat was niet de bedoeling.

Als ik opschiet, kan ik de werkelijkheid voorblijven voordat ze opstaat voor het ontbijt, dacht ik. Met al mijn wilskracht maakte ik me los uit Roberts armen en stapte uit bed. Ik viste mijn afgegooide beha en slipje van de leren fauteuil, plukte mijn panty van de bobbelige rode poef en raapte mijn jurkje op, een zwarte poel op het vloerkleed in de woonkamer. In het schemerlicht trok ik mijn outfit van gisteravond aan als een ninja: geoefend, stil, snel. Ik zou dit zelfs met mijn ogen dicht kunnen.

Uit de brokstukken van onze vrijdagavond – Roberts lege bierblikjes, de peuken van onze uitgedrukte joints, die hij altijd zo behendig rolt, en mijn enkele glas whisky, dat hij altijd voor me inschenkt op z'n Iers, met een scheutje water – graaide ik een paar dingen om in mijn tas te stoppen: de lege fles Nikka From The Barrel, een kanten witte string met nepparels langs het open split aan de voorkant, een paarse dubbelzijdige dildo.

‘Je zei dat je dat nooit zou doen!’ had Robert de avond ervoor gezegd, nadat we hijgend en uitgeput naast elkaar op het bed waren gevallen. ‘Weet je nog dat je dat zei op onze tweede date?’

‘Echt? Dat lijkt eeuwen geleden.’

‘We waren in de kelder van Radion,’ had hij geantwoord. ‘Je vroeg wat mijn diepste, duisterste fantasie was. Toen ik het vertelde, zei je: “Sorry, maar dat is echt niks voor mij!”’

‘O, ja. Ik weet het weer. Ik zag het nut er niet van in om te doen alsof ik een pik had.’

Hij had gelachen.

‘Daar leek je gisteravond heel anders over te denken.’

‘Ja, nou... we hebben hier allebei veel plezier van gehad.’ Ik had onder het dekbed naar onze nieuwe paarse vriend gegrabbeld, het gladde siliconen gewicht gevoeld en hem tevoorschijn gehaald, waarna we er allebei aandachtig naar hadden gekeken. ‘Dat had ik niet verwacht.’

Eenmaal aangekleed en ingepakt, met al mijn spullen in mijn tas, liep ik op mijn tenen de slaapkamer in en ging op de rand van het bed zitten. ‘Ik ga,’ fluisterde ik, en ik gaf Robert een zacht duwtje, hoewel hij mijn vertrek bijna nooit opmerkte.

‘Kom snel terug,’ mompelde hij, meer slapend dan wakker, zijn ogen nog steeds gesloten.

‘Doe ik.’ Mijn lippen streken langs de donkere stoppels op zijn wang voordat ik de deur uitglipte, de frisse Amsterdamse dageraad in. Ik had het juiste moment gekozen om naar huis te sluipen: de zonsopgang kleurde de wolken met een stralende wirwar van roze en oranje, een vleugje helderheid glansde door het grijs.

Ik zoefde voorbij de oude molen, door het Westerpark, op mijn laatste benen naar huis terwijl de roes van opwinding wegebde, de rokerige nevels van plezier vervlogen in de vochtige ochtendlucht en de laatste gloeiende vonken van intensiteit afkoelden tot dofrood pulserende sintels van vermoeidheid.

Naar huis fietsen door de stille stad bij zonsopgang was een weldaad en een plezier, de rust in de straten en het gladde spiegeloppervlak van de grachten een verademing. Op ochtenden als deze, na nachten als de nacht die ik net had gehad, voelde de wind op mijn gezicht als pure vrijheid.

Er waren veel nachten geweest, en veel mannen. Op een willekeurige avond had mijn rit naar huis de laatste trein terug naar Amsterdam kunnen zijn, vol met dronken carnavalsvierders in idiote outfits, vanaf Charlies appartement in Nijmegen. Het had ook de Uber om zes uur 's ochtends kunnen zijn vanaf het huis van Rick, een sms'je vanaf de achterbank om te zeggen dat ik veilig onderweg was en om hem te bedanken voor de avond, of het witte busje van Massimo volgeladen met Siciliaanse producten, met classic rock op vol volume de hele weg van Noord naar West. Het had ook, zoals zo vaak, een fietstocht naar huis op de automatische piloot kunnen zijn, in de outfit van de voorgaande avond; een *walk of shame* zonder de schaamte, langs de burens die met hun kinderen bij het raam zaten te ontbijten, waarbij ik me slechts in het voorbijgaan afvroeg wat ze hadden gezien, wat ze dachten, wat ze wisten.

De rit naar huis was nooit gewoon een reis van punt A naar punt B. Het was een overgang van de ene ruimte naar de andere, van de ene ik naar de andere: van seksuele vrijheid naar huiselijk geluk, van de verleidelijke spanning van het nieuwe en andere naar de innige vertrouwdheid van het geliefde en alledaagse, een dunne slipstream van tijd waarin ik de mantel van vrijbuiters en minnares afwierp en die van moeder en echtgenote weer opnam. Na al zo vaak tussen beide te hebben gewisseld, voelde ik nauwelijks wrijving als ik thuiskwam bij mijn man en kind. Ongeacht het vertrekpunt of het vervoersmiddel was de eindbestemming altijd dezelfde.

Thuis was het stil. Ik stapte meteen onder de douche om de nacht van me af te spoelen en liet mijn hoofd leeg worden onder het hete water. Later zou er nog tijd zijn om de hoogtepunten te herbeleven. Nu kon ik alleen maar aan slapen denken. Schoongeboend en met natte haren sloop ik de nog donkere slaapkamer binnen, tilde een hoek van het dekbed op en schoof naast mijn man in bed.

Marcus lag met zijn rug naar me toe, maar toen ik hem aanraakte rolde hij zich om, meer slapend dan wakker, zijn ogen nog steeds gesloten. Hij trok de ronding van mijn lichaam tegen het zijne, omhulde me met zijn vertrouwde warmte. Het gewicht van zijn been over het mijne, een anker in de diepte. Ik zweefde nog, maar nu was ik gezekeerd: aan hem, aan ons, aan mijn leven en dat van ons samen.

Ik kreeg niet altijd zo'n warm welkom bij thuiskomst. Er was een tijd dat Marcus met zijn rug naar me toe bleef liggen en deed alsof hij sliep, ook al wist ik dat hij wakker was. Deze ochtendomhelzingen waren zwaarbevochten, net als de zorgeloze fietstochtes die me naar ze toe voerden.

Over een paar uur zouden mijn halfgesloten ogen opengaan

en onze dochter tussen ons in zien liggen, een sterrenkrans van zwart haar en ranke ledematen gewikkeld in een paars met groene zeemeerminstaart van fleece, waarna ik weer in slaap zou vallen. Later zou ik volledig wakker worden door de zon die door de witgeschilderde luiken naar binnen stroomde, het vrolijke gekwetter van tekenfilms uit de woonkamer en de geur van verse koffie uit de keuken. Marcus zou ontbijt voor drie op een houten dienblad naar binnen dragen: spek, kaneelbroodjes, pannenkoeken met poedersuiker en hagelslag. Hij zou de paarse dubbelzijdige dildo uit mijn tas zien steken en vragen: ‘Goh. Nou, hoe was dát?’ Ik zou hem een blik toewerpen die zei: sst, later, terwijl kleine voetjes naar ons toe kwamen dribbelen, aangetrokken door de geur van spek en het vooruitzicht van ochtendknuffels in het bed van mama en papa. En hij zou het begrijpen. Later.

Voor nu waren we met zijn tweetjes en kon ik alleen maar aan slapen denken. Het laatste wat ik hoorde voordat de wereld weggleed, was wederom het geluid van knarsetanden in mijn oor.

Thuis, dacht ik. Ik ben thuis.

*

Op mijn Tinder-profiel beschrijft een zorgvuldige selectie steekwoorden wie ik ben en waar ik naar op zoek ben. *Tropisch meisje in Amsterdam*. 1,56, mijn lengte – ik woon in een land met de langste inwoners ter wereld, dus dit is belangrijke informatie. *Cocktails, kletsen, dansen, zoenen* – een korte lijst met voorkeuren en activiteiten bedoeld om de aandacht te trekken van degenen die van hetzelfde houden en degenen die dat niet doen eruit te filteren. Ja, er zijn mensen die niet van zoenen

houden. Ik heb ze ontmoet en hoef er niet nog meer te ontmoeten.

Het is beter om het kort te houden. Bondigheid is macht. Lezen mannen die dingen überhaupt wel? Daarna volgt een achteloze onthulling. *O, en mijn partner weet dat ik hier op zit.* Ik eindig met een trucje dat ik heb geleerd als copywriter: de open uitnodiging.

Je mag me alles vragen.

Blijkbaar lezen mannen wel. Negen van de tien keer is de eerste vraag die ik van een nieuwe match krijg: *Hoe werkt dat dan?* In de acht jaar sinds mijn man en ik voor het eerst de deuren van ons zeventienjarige huwelijk opengooiden en de woeste wind van consensuele non-monogamie binnenlieten, was ‘hoe werkt het?’ de eerste vraag die ik kreeg van mensen die ik ontmoette, overwoog, afwees of accepteerde als seksuele partner. Het is door de jaren heen het openingssalvo geweest van meerdere flirtpartijen, gesprekken en ondervragingen, verkenner en sensor in één, de voorhoede van een vragenreeks die inmiddels vertrouwd en zelfs voorspelbaar is geworden.

Nieuwsgierigheid is een van de eigenschappen die ik het meest waardeer aan mezelf en bewonder bij anderen, dus ik ga vragen niet uit de weg. Er komen steeds nieuwe bij; de antwoorden veranderen met de tijd. Vragen die de moeite waard zijn om te stellen, zijn altijd de moeite waard om te beantwoorden. Maar een vraag als ‘hoe werkt het?’ is te breed om in één keer te beantwoorden.

Misschien is het beter als ik het je gewoon laat zien.

*

Een andere zaterdag. Eindelijk alleen. We hadden maar een uur met zijn tweetjes, hooguit anderhalf. Elkaar aankijkend met de uitgelaten verwachting van geliefden die een geheime affaire hebben en met een kneepje in elkaars gehandschoende handen, gingen Marcus en ik op een frisse, zonnige herfstmiddag op weg naar het Vondelpark.

We hadden net onze dochter afgezet bij haar wekelijkse orkestrepetitie, met viool op de rug en partituren in een linnen tasje. Ons verlegen meisje had het liefst gewild dat een van ons of wij allebei buiten de repetitieruimte bleven zitten, met de deur open voor af en toe een geruststellende blik. Maar het was niet de bedoeling dat ouders in het gebouw bleven rondhangen en er was ons gevraagd onze kinderen op de afgesproken eindtijd op te halen. Dit gaf ons een heerlijk kindvrij uur zonder iets omhanden, met niets te doen behalve genieten van onze stad en van elkaar.

Onze slingerende route richting het Vondelpark was een wandeling door ons verleden: langs de winkels op de Overtoom, die Marcus en ik afstruinden voor meubels toen we pas in Amsterdam woonden; langs dikke ranken blauwereggen die zich vastklampten aan geverfde balkons, wachtend op de lente; langs Lunchroom Wilhelmina, een piepkleine broodjeszaak vol krakkemikkige tafeltjes en bij elkaar geraapte stoelen, waar we graag kwamen toen we nog kinderloos en zorgeloos waren.

Naast de herinneringen die we deelden, brachten de nieuwe ontdekkingen die we deden ons dichter bij elkaar. We gluurden door een open poort en volgden onze nieuwsgierigheid naar binnen, naar een oud bakstenen ziekenhuis dat was gebouwd in 1891 en nu kunstenaars en architecten, therapeuten en start-ups huisvestte. Droge herfstbladeren ritselden in ons kielzog

terwijl we over de binnenplaats dwaalden en ons erover verbaasden dat Amsterdam na al die tijd nog steeds zoveel verrassingen voor ons in petto kon hebben.

Bij 't Blauwe Theehuis in het park gingen we in de rij staan voor glühwein en koffie, waarna we onze papieren bekertjes meenamen naar een bankje aan het water. Ik gaf Marcus een duwtje toen ik een ouder echtpaar zag dat arm in arm wandelde: 'Dat zijn wij, later.' Wat voor leven hadden ze samen geleid? Welke verhalen zouden ze kunnen vertellen? Hij zei dat de oude man met de stijlvolle vilten hoed en suède elleboogstukken er een beetje te elegant uitzag om zijn toekomstige ik te zijn, maar dat de dame met de wijduitstaande kobaltblauwe jas zeker mijn toekomstige ik zou kunnen zijn.

De kleinigheden van een gedeeld leven vulden ons gesprek: het huishouden, roosters, werk, klusjes. Zoals de meeste ouders die even een adempauze van hun kind kregen, brachten we een groot deel van onze tijd door met praten over dat kind. We luisterden en lachten, planden en stemden af. Maar al te snel was het tijd om terug te gaan naar de muziekschool, naar onze dochter en naar het ouderschap. Als dit een doorsnee zaterdag was geweest, waren we na de orkestrepitie rechtstreeks naar huis gegaan. Maar vandaag was geen gewone dag.

Om zo lang mogelijk te genieten van het zeldzame droge weer stopten we op weg naar huis bij het Westerpark, onze groene achtertuin. Vrijgelaten in de speeltuin zag onze dochter een kluitje schoolvriendjes en huppelde erop af. We glimlachten en knikten naar hun ouders, die bij elkaar stonden met glühwein en koffie, net als wij een uur geleden, en verwikkeld waren in een uitputtingsslag: zouden de ouders het te koud krijgen of werden de kinderen eerder moe? De kinderen wonnen bijna

altijd. Om drie uur kneep Marcus in mijn hand: het was tijd. Hij gaf me een stevige knuffel.

‘Veel plezier,’ zei ik tegen hem. ‘Ik red me wel.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg hij. Dat vroeg hij altijd.

‘Natuurlijk,’ zei ik resoluut. ‘Veel plezier. Wij vermaken ons wel.’

Hij liep met grote passen naar het houten klimrek en stak zijn armen uit naar ons giechelende, ondersteboven hangende kind, dat naar beneden kwam voor een knuffel.

‘Mama brengt je zo naar huis,’ hoorde ik hem zeggen. ‘Ik hou van je.’

‘Ik ook van jou,’ antwoordde ze ademloos, popelend om weer te gaan spelen. ‘Tot straks!’

Morgen, dacht ik. Tot morgen. Hij keek nog even om naar mij. Ik glimlachte terug als een moeder die haar kind gedag zegt op de eerste schooldag en deed mijn best om enthousiast en bemoedigend te kijken. Het komt allemaal goed, probeerde ik te zeggen met mijn blik. Het wordt hartstikke leuk! Je zult niet eens aan mij denken. Wacht maar.

De blik werkte. Mijn man liep weg in de richting van het hotel midden in het Westerpark, terwijl hij zijn rugzak op zijn schouders hees. Daarin zaten een draagbare Bluetooth-speaker, vier stukken jutetouw van acht meter, condooms, glijmiddel en waarschijnlijk nog wat andere dingen waar ik geen weet van had en die niemand iets aangingen behalve hemzelf. Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak en keek of zijn afspraakje er al was. Tot morgen, dacht ik nogmaals.

Mijn bevroren voeten dwongen me niet veel later om me gewonnen te geven in de wedstrijd in uithoudingsvermogen tussen ouder en kind. Ik maakte mijn dochter los uit haar troep bungelende aapjes, loodste haar naar huis en liet een

warm bad voor haar vollopen terwijl ik sushi bestelde. Ik zong mee met *De Prins van Egypte*, de populaire DreamWorks-animatiefilm uit de jaren negentig, terwijl ze dampende lepels misosoep naar binnen slurpte en doorschijnende bolletjes kuit in haar mond liet knappen. De Rode Zee spleet terwijl ik arganolie met jasmijngeur in haar lange, natte haar wreef en het uitborstelde tot het glanzend en glad was. Het bedtijdritueel was makkelijk en zoet; stipt om acht uur was ze diep in slaap.

Daarmee was de rest van de avond van mij. Hoewel ik andere pleziertjes had gekozen – kant en satijn in de week in de wastafel, een kaars met ambergrisgeur op de vensterbank, een stukje pure chocolade en een paar trekjes hasj – viel ik in slaap met mijn boek opengeslagen op zijn lege kussen, in de wetenschap dat Marcus zich op zijn manier vermaakte.

Mijn man kwam in fasen thuis. Eerst een whatsappje om 2.33 uur, gelezen met samengeknepen ogen, wazig van de slaap. *Ben weer alleen. Wil graag wat tijd voor mezelf om te ontspannen. Is het goed als ik hier blijf slapen, ontbijt en rond negen thuis ben?* Dan het geruis van de douche, een schaduw in de deuropening van de slaapkamer, van achteren verlicht door de lamp in de hal, het kraken van kastdeuren, het vochtige gewicht van zijn lichaam als hij zich op bed laat zakken. En dan eindelijk zijn dij over de mijne, zijn arm om mijn ribbenkast, zijn hand op mijn borst.

De zondagen beginnen bij ons laat en ontrollen zich traag. Mijn dochter is van de zeldzame soort waar de meeste ouders een moord voor zouden doen: ze slaapt goed en staat laat op. De ochtend erna was net als alle andere zondagen: zij en ik luierden met zijn tweeën op de bank in onze pyjama's, boeken in onze handen, haar benen gestoken in de fleeczeemeermin-